

DANIEL
SILVA
LOSGELD

Vertaling Ed van Eeden

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Daniel Silva

Oorspronkelijke titel: *Ransom*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Ed van Eeden

Omslagontwerp: HarperCollins Design Studio

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © iStockphoto; © Shutterstock

Foto auteur: © Marco Grob

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook Nørhaven, Denemarken, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2179 9

ISBN 978 94 027 7835 9 (e-book)

NUR 330

Eerste druk november 2026

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

IBIZA

In de meeste jaren was het Phoebe Chadwick die de eerste aanzet gaf, meestal eind januari, wanneer het weer op zijn somberst was en de straatlantaarn voor het raam van haar kantoor in Bloomsbury dagenlang onafgebroken brandde. Phoebe was senior project-coördinator bij een gerespecteerde maar chronisch ondergefinancierde internationale hulporganisatie. Haar werk gaf haar veel voldoening, maar zorgde ervoor dat ze zelf voortdurend krap bij kas zat. Haar drie beste vriendinnen hadden allemaal geld zat. Sophie Maxwell werkte bij een advocatenkantoor uit de Magic Circle, en Ella Burns deed iets dubieus in de City. De mooie Alice Winter was op de ouderwetse manier aan haar geld gekomen. Ze was ermee getrouwd.

Zo hadden ze het niet gepland toen ze in Cambridge studeerden. Destijds, toen ze blaakten van jeugdig idealisme, hadden ze gezworen dat ze de uiterlijkheden van rijkdom en materiële welstand zouden mijden. Ze zouden hun dure opleiding goed gebruiken, anderen helpen, iets betekenen. Alleen Phoebe, die cum laude was afgestudeerd in mondiale economie, had zich aan haar woord gehouden. Sophie had mensenrechtenadvocaat willen worden, maar behartigde uiteindelijk de belangen van bedrijven, waaronder Ella's afschuwelijke bank. En Alice? Die zou een strijdbare journaliste worden en misschien een paar romans schrijven; maar dat veranderde alle-

maal toen ze Edward ontmoette. Nu was ze een bekende naam in het lifestyleblad *Tatler*. Een van dé societyfiguren van het moment.

Voordat ze Cambridge verlieten, hadden ze nog iets gezworen: elke zomer zouden ze een week met elkaar doorbrengen op een heerlijke plek, zonder echtgenoten, kinderen of partners, alleen met z'n vieren. Op de een of andere manier waren ze erin geslaagd die belofte na te komen, al was het onvermijdelijk altijd Phoebe die de planning voor haar rekening nam. De anderen lieten die last met alle plezier aan haar over. Als zij een luchtbrug met voedsel en medicijnen naar Darfoer kon organiseren, vonden ze, moest ze ook zoiets alledaags als een weekje Zuid-Frankrijk kunnen regelen.

Daar waren ze twee keer op vakantie geweest, eerst in Saint-Tropez en twee zomers later in de Luberon, in dezelfde gele villa waar die film was opgenomen. Natuurlijk hadden ze Venetië en Toscane gedaan, en niet minder dan drie Griekse eilanden. Omdat ze eens iets anders wilden, hadden ze een week door Zwitserland gefietst: een vreselijke vergissing. Patagonië was spectaculair maar uitputtend geweest, de yogaretraite in de Himalaya een regelrechte ramp. Zo'n ramp zelfs dat Phoebe vreesde dat het misschien hun laatste reis was geweest. Dit jaar moest het perfect zijn; anders groeiden ze misschien uit elkaar. Alice dreef al bij hen vandaan, hoog boven hen uitgetild door Edwards miljarden. Berichtjes bleven dagenlang onbeantwoord, telefoontjes gingen rechtstreeks naar de voicemail. Zelfs Ella, die het meest met Alice optrok, had soms moeite om haar te bereiken. Phoebe had het zo goed als opgegeven.

Haar werk kwam ertussen – een ernstige hongersnood in de Centraal-Afrikaanse Republiek – en het was officieel lente voordat ze een moment over had om na te denken over de reis. Nadat ze verschillende mogelijkheden had overwogen en verworpen, koos ze voor Usland. Jazeker, in juni was het daar koud, maar er waren gletsjers en vulkanen om te verkennen, en de spa van de Blue Lagoon was naar verluidt fantastisch. Phoebe deed alvast wat navraag, stelde een voorlopig reisschema op en stuurde dat in een groepsbericht naar de anderen. Sophie zag het wel zitten, maar Ella sputterde te-

gen. De zoalss altijd nalatige Alice liet maar liefst tien dagen verstrijken voordat ze reageerde. Ze belde Phoebe op haar mobiel. Haar stem klonk alsof ze net seks had gehad.

‘Sorry, lieve Phoebe, maar ik ben bang dat het troosteloze Usland echt niet kan. We gaan ergens heen waar het heel warm en obsceen chic is. Maar maak je geen zorgen, ik regel alles.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik bedoél, Pheeb, dat ik dit jaar de reis betaal.’

‘Ik kan onmogelijk toestaan dat jij mijn vakantie betaalt.’

‘Geloof me, dat doe ik echt niet.’

Alice weigerde hun bestemming prijs te geven of er iets meer over te vertellen dan haar oorspronkelijke ‘heel warm en obsceen chic’. Phoebe pakte haar koffer op basis daarvan in en meldde zich, zoals opgedragen, op de tweede vrijdag van juni om vier uur ’s middags bij het Jet Centre van London City Airport. Samen met Sophie en Ella stapte ze aan boord van een gereedstaande Bombardier Challenger 605. Alice zat in de passagierscabine, haar ene goudbruine been uitdagend over het andere geslagen. Ze zag eruit alsof ze net terugkwam van vakantie in plaats van eraan te beginnen.

‘Waar neem je ons mee naartoe?’ vroeg Phoebe, terwijl ze een glas champagne aannam van de stewardess.

‘In elk geval niet naar Usland,’ antwoordde Alice. ‘Lieve hemel, Pheeb! Wat dacht je wel niet, in vredesnaam?’

Hun bestemming bleek een fort van glas en steen voor een Bondschurk te zijn, boven op een klif aan de noordkust van Ibiza. Er waren zes slaapkamers, drie aangrenzende zitkamers, een media-ruimte, een speelkamer, een fitnessruimte en spa van hotelkwaliteit, en vier personeelsleden, onder wie een chef-kok van een van de populairste restaurants van Parijs. Aan de voet van de klif, bereikbaar via een verraderlijk voetpad, lag een rotsachtige baai met water in de kleur van lapis lazuli. Blijkbaar had de baai een naam – Cala en-nog-wat. Wanneer Alice die uitsprak, klonk het als de meest exotische plek ter wereld.

Hun dagindeling, voor zover daar sprake van was, draaide om eten en alcohol. De lunches waren langdurige, met wijn overgoten aangelegenheden op het beschaduwde terras. De late middagen brachten ze door aan het zwembad of slapend in hun kamer – die van Phoebe was zo groot als haar flat in Notting Hill – en elke avond om halftien reden ze in een open Mercedes-cabriolet naar een restaurant. Alice betaalde altijd met die opzichtige zwarte creditcard van haar. Daarna sleepte ze hen mee naar een nachtclub voor een paar uur oorverdovende muziek en dansen. Steevast kwamen ze daar wel iemand tegen uit haar Londense kringen. Ze plaatste selfies op haar vele socialemediakanalen. Haar legioen volgers zwijmelde vol afgunst.

Toen het eenmaal dinsdagochtend was, had Phoebe vakantie nodig van haar vakantie – en misschien ook van Alice. Ze sliep uit, logde vervolgens in op het wifinetwerk van de villa en beantwoordde een paar e-mails. Het liep tegen één uur toen ze op zoek ging naar de anderen. Sophie en Ella voerden oorlog op de rode gravelbaan. Alice lag topless uitgestrekt op de door de zon verhitte tegels aan de rand van het zwembad, met één voet in het water, zo mooi dat ze nauwelijks echt leek.

Phoebe ging op een ligstoel zitten en haalde een boek uit haar tas. Alice kwam in beweging, merkte Phoebes aanwezigheid op en sloot haar ogen weer.

‘Waar kijk je naar?’ vroeg ze.

‘Naar je borsten, als je het echt wilt weten.’

‘Mooi, hè?’

‘Om op te vreten.’

‘Voor vijftigduizend pond kun jij ze ook krijgen.’

‘Wedden dat je er geen foto van online durft te zetten?’

‘Verleidelijk, maar Edward zou het misschien niet goedvinden.’

Alice draaide zich op haar buik alsof ze zich opeens bewust werd van haar naaktheid en bracht een hand naar haar voorhoofd. ‘Wat lees je?’

Phoebe liet haar de omslag zien. Het was een oude detective van P.D. James.

‘De moordenaar is Julius Court,’ zei Alice. ‘Blijkbaar deed hij zaken met een stel nogal afschuwelijke types uit Marseille. Heroïne, geloof ik. Hij springt van de klif bij Toynton Grange zijn dood tegemoet nadat hij Dalgliesh in zijn schouder heeft geschoten.’

Met een zucht legde Phoebe het boek weg. ‘Wanneer ga jij jouw boek schrijven?’

‘Mijn roman? Ik heb geen minuut over,’ antwoordde Alice zonder een spoor van ironie. ‘En trouwens, waar zou ik over moeten schrijven?’

‘Over een meisje dat Alice Winter heet.’

‘Wie zou er nou een boek over mij willen lezen?’

‘Iedereen, denk ik.’

Ze rolde met die helderblauwe ogen van haar. ‘Het kan ontzettend saai zijn, hoor.’

‘De Royal Enclosure bij Ascot?’

‘Alles, Pheeb. Avond na avond hetzelfde klotegroepje, alleen is de tafelschikking steeds net iets anders. Jouw leven is veel interessanter dan het mijne.’ Met zachtere stem voegde ze eraan toe: ‘Je hebt nu alleen nog een man nodig.’

‘Gaan we dit gesprek nu alweer voeren?’

‘Je wordt binnenkort veertig.’

‘Dat weet ik.’

Phoebe was de oudste van het viertal en zou dus als eerste die gevreesde grens passeren. Ze was ook als enige nog niet getrouwd. Sophie en Ella waren getrouwd met al even succesvolle mannen en hadden allebei de vereiste twee kinderen, hoewel Ella een hartschotelijke affaire had met een man van een concurrerende bank. Alice had Edward natuurlijk, maar zij hadden geen kinderen. Op momenten als dit dacht Phoebe dat het maar beter was ook. Alice zou een vreselijke moeder zijn.

‘Ga je nog steeds om met hoe-heet-ie-ook-alweer?’ vroeg haar vriendin slaperig.

‘Jean-Marc?’ Hij was een arts van Artsen zonder Grenzen die Phoebe in Sierra Leone had leren kennen. Twee jaar lang hadden ze

een knipperlichtrelatie gehad. Phoebe vertelde Alice dat het tussen haar en Jean-Marc momenteel weer uit was.

‘Misschien kan ik je aan iemand voorstellen.’

‘Ik betwijfel of een van jouw chique vrienden veel belangstelling heeft voor iemand als ik.’

‘Het zou geen kwaad kunnen als jij af en toe eens probeerde wat plezier te maken.’ Alice liet een vingertop over het wateroppervlak glijden. ‘Ongelooflijk, hè?’

‘Dit huis?’

‘Het is een finca, Pheeb.’

‘Het moet een vermogen hebben gekost.’

‘Vast wel,’ beaamde Alice, en ze draaide zich op haar rug.

Phoebe las nog een paar minuten in haar P.D. James, maar verloor al snel haar belangstelling. Alice had het einde verpest.

Niet lang geleden had Phoebe gelezen dat ‘The Second Coming’ het vaakst geciteerde gedicht van de twintigste eeuw was, vooral het stukje over hoe alles uit elkaar valt. Yeats schreef over een wereld in crisis, over een naderend tijdperk van wanorde, maar Phoebe vond dat zijn profetische woorden ook van toepassing konden zijn op langdurige vriendschappen. Uiteindelijk valt de samenhang weg. Vroeg of laat staat er een openbaring voor de deur. Voor Phoebe kwam die openbaring diezelfde avond, toen ze in een duur restaurant op het strand aan de oostkant van het eiland de rekening probeerde te betalen. Alice, die meer wijn had gedronken dan gewoonlijk, legde met een scheve grijns haar zwarte creditcard op het schaalpje en zei: ‘Doe niet zo belachelijk, Pheeb.’ Daarna strekte ze haar arm uit en maakte een selfie. De flits van de telefooncamera was als een bliksemschicht.

Normaal gesproken zag Phoebe Alice’ kinderachtige socialemediagewoonte door de vingers, maar vanavond niet. Ook zij had bij het eten een extra glas albariño gedronken. Het was tijd om in te grijpen.

‘Moet je dat nou altijd doen?’ vroeg ze.

‘Dat kun jij niet begrijpen, Pheeb.’

‘Wie wel?’

‘Het gaat om personal branding.’

‘Klinkt pijnlijk.’

Alice’ blik was even meedogenloos als de zon. ‘Krijg de tering, Pheeb.’

Later die avond ging het van kwaad tot erger in een nachtclub met de toepasselijke naam Precipice, oftewel afgrond. Phoebe sprak hardop uit dat het er afschuwelijk was en Alice voelde zich beledigd, zoals te verwachten viel. Wat volgde was hun ergste ruzie sinds de avond waarop Alice door Phoebe in Oxford bijna van de Magdalen Bridge was geduwd. Tijdens de rit terug naar de villa liep de ruzie verder uit de hand; het eindigde met dichtslaande slaapkamerdeuren en een laatste uitwisseling van scheldwoorden. Sophie de advocaat probeerde te bemiddelen, maar Ella hield zich op veilige afstand, misschien omdat ze aanvoelde dat een breuk onvermijdelijk was. Phoebe twijfelde er niet aan dat Ella al partij had gekozen.

De ochtend bracht een kortstondige wapenstilstand, maar alleen omdat Alice de villa verliet om wat bezienswaardigheden te gaan bekijken. Dat zei ze tenminste. Het was vroeg in de avond toen ze eindelijk terugkwam. Ze liep Phoebe voorbij alsof die onzichtbaar was en ging naar haar kamer om zich voor het diner om te kleden. Sophie bedreef een paar minuten pendeldiplomatatie om te bepalen of er toenadering mogelijk was, maar Alice maakte duidelijk dat ze geen belangstelling had in vrede. Phoebe maakte de situatie minder explosief door aan te kondigen dat ze alleen zou eten in de villa. De chef-kok maakte coq au vin voor haar, die ze opat terwijl ze de rest van haar roman las. De perfecte avond werd bedorven door de foto die kort voor middernacht op het Instagramaccount van Alice verscheen. Het bijschrift had net zo goed *Krijg de tering, Pheeb* kunnen luiden.

Het vooruitzicht om nog drie dagen opgesloten te zitten in een villa met een rancuneuze Alice trok Phoebe allerminst. Een van hen moest vertrekken. Omdat Alice erop had gestaan om alles te beta-

len, was Phoebe de logische keuze. Ze bracht nog één laatste nacht door in haar luxueuze kamer en nam 's ochtends, toen de anderen nog sliepen, een taxi naar het vliegveld. Haar vlucht naar Londen vertrok om twaalf uur. Zodra het vliegtuig hoogte won boven de noordkust van het eiland, zag ze de goudbruine Alice liggen op het kleine strand van Cala en-nog-wat. Daarna dook het vliegtuig een wolk in en was Alice verdwenen.

DEVON

Als er iemand verantwoordelijk was voor wat er vervolgens gebeurde, dan was het Julian Isherwood, een gerespecteerd handelaar in Italiaanse en Nederlandse schilderijen van oude meesters en éminence grise van de Londense kunstwereld. Een deel van dit gezelschap kwam elke middag samen aan de bar van Wiltons om hun successen te vieren of, wat vaker voorkwam, hun verdriet te verdrinken. Tijdens zo'n bijeenkomst – het zal begin mei zijn geweest, al doet de precieze datum er weinig toe – luisterde Julian aandachtig naar Niles Dunham, een erudiete conservator van de National Gallery die bekendstond om zijn onfeilbare oog en zijn immer aangename humeur. Die middag was Niles echter ongewoon chagrijnig.

‘Mijn Botticelli-tentoonstelling,’ legde hij uit.

‘Die waar je zes maanden aan hebt gewerkt?’

‘Precies, Julie. Mijn geachte directeur heeft besloten om die af te gelasten.’

‘Heeft Sir Avery iets tegen Botticelli?’

‘Sir Avery heeft geen geld.’

‘Betreurenswaardig,’ vond Julian.

‘Een treurige stand van zaken,’ beaamde Niles.

Maar zo was het leven in Groot-Brittannië nu eenmaal in tijden van bezuinigingen. Vanwege snel oplopende begrotingstekorten en dalende belastinginkomsten bracht de regering van Zijne Majesteit

de financiering van de kunsten terug tot het absolute minimum, waardoor de grote Londense musea zichzelf maar moesten zien te redden. Een recente renovatie van de National Portrait Gallery was vrijwel volledig bekostigd met particuliere giften. Kleine musea buiten de grote steden konden nog maar nauwelijks het hoofd boven water houden.

‘Bestaat er geen enkele kans dat hij van gedachten verandert?’ vroeg Julian.

‘Geen enkele kans. Wat Sir Avery betreft, valt er niet meer over te praten.’

‘En als je het geld nu zelf bij elkaar zou brengen?’

Niles wierp een wanhopige blik langs de drukke bar naar de molige Oliver Dimbleby, een volstrekt onbetrouwbare kunsthandelaar uit Bury Street. ‘Ik breng nog liever een avond door met praten over Oliver’s nieuwste seksuele veroveringen dan dat ik met de pet in de hand langsga bij rijke geldschieters.’

En daarmee had deze kwestie afgerond kunnen zijn, met een Botticelli-tentoonstelling die er nooit zou komen, als Julian niet had besloten om het heft in eigen handen te nemen. Hij besprak het onderwerp met zijn zakenpartner, een briljante Amerikaanse die Sarah Bancroft heette, en Sarah moedigde hem erin aan, hoewel ze ervan overtuigd was dat het op niets zou uitlopen. Maar misschien leverde het Julian in elk geval een project op waarmee hij zijn overvloed aan vrije tijd kon vullen. Zijn bijdrage aan de leiding van Isherwood Fine Arts was tegenwoordig grotendeels ceremonieel. Vóór twaalf uur zette hij zelden een voet in de galerie, en om één uur zat hij doorgaans alweer aan tafel voor de lunch in een van de betere restaurants van Londen, meestal in vrouwelijk gezelschap. De bar van Wiltons was doorgaans de laatste halte van zijn drukke dag. Die van Sarah ook, trouwens.

Maar hoe moest hij de miljoenen ponden bijeenbrengen die nodig waren voor de tentoonstelling? Julian veronderstelde dat hij wel een paar gunsten kon opeisen en hier en daar iemand onder druk kon zetten, maar net als Niles Dunham schrok hij daarvoor terug,

bij de gedachte alleen al. Dan maar een benefiet organiseren, besloot hij. Maar niet zo'n stijve bedoening met lauwe prosecco en verlept ogende canapés. Het moest iets spectaculairs worden, misschien zelfs een tikje over de top, hét kunstwereldfeest van het seizoen. Hij had al een locatie in gedachten, een groot landgoed bij de zee in Devon dat eigendom was van een oude klant. Tot Julians grote genoegen stemde de klant ermee in om het evenement daar te laten plaatsvinden en het eten en drinken voor zijn rekening te nemen. Nu ontbrak alleen nog een publiekstrekker, een beroemdheid uit de kunstwereld die echt iets teweeg zou brengen en voor de nodige belangstelling zou zorgen. Sarah had al iemand in gedachten. Julian vond het een geweldig idee, en Niles Dunham ook.

'De vraag is of hij ermee instemt.'

'Het kan lastig worden om hem over te halen,' gaf Julian toe.

'Ik heb gehoord dat hij ergens in Cornwall een cottage heeft gekocht.'

'Gwennap Head, om precies te zijn.'

'Cornwall ligt behoorlijk dicht bij Devon, weet je. Er pal naast, zelfs.'

'Maak je geen zorgen, Niles. Dat zal ik zeker meenemen in mijn verkooppraatje.'

Uiteindelijk was het Sarah die het verzoek deed. Zoals verwacht stuitte ze op behoorlijk wat weerstand, maar toch wist ze zijn verdediging te slechten. Wat de opzet betrof stelde ze een tot in detail voorbereid interview voor met een welwillende journalist. Hij wees haar erop dat zoiets niet bestond.

'En Amelia March van *ARTnews* dan?'

'Ik zou me er prettiger bij voelen als jij het deed.'

'Dat kan ik onmogelijk doen.'

'Jij hebt als undercoveragente gewerkt voor de Central Intelligence Agency. Iets zegt mij dat je best een paar minuten voor journalist kunt spelen.'

Daarmee was de zaak beklonken. Sarah en Julian stelden de gastenlijst op en de uitnodigingen gingen de deur uit. Daarop stond ook

de naam van de ster van de avond, waarmee de mogelijkheid vrijwel was uitgesloten dat hij op het laatste moment zou afzeggen. Op de derde zaterdag van juni vertrok hij om vier uur 's middags uit zijn cottage bij Gwennap Head en reed naar Devon, in gezelschap van zijn mooie, in Italië geboren vrouw. Hij was ervan overtuigd dat hij op de een of andere manier een vreselijke vergissing beging. Zoals het gezegde luidde: geen goede daad blijft onbestraft. En dat gold zeker als zijn oude vriend Julian Isherwood erbij betrokken was.

‘Wat is het ergste wat er vanavond kan gebeuren?’

‘Dat de wereld vergaat.’

‘Afgezien daarvan,’ zei Chiara.

Gabriel dacht even na over zijn antwoord. ‘Ik neem aan dat een van de parkeerjongens een kras kan maken op mijn nieuwe Range Rover.’

Hij had de auto de vorige middag in ontvangst genomen. Zijn jonge dochter, een klimaatactiviste in de dop, was ontsteld over zijn besluit om een kolossale benzineslurper te kopen in plaats van iets kleins en milieuvriendelijks. Hij had zijn beslissing voor zichzelf gerechtvaardigd door erop te wijzen dat de familie Allon negen maanden per jaar in een appartement woonde met uitzicht op het Canal Grande in Venetië, waar ze gebruikmaakten van het openbaar vervoer of zich te voet door de stad verplaatsten. Bovendien was hun pas gerenoveerde zomerhuisje in Cornwall voorzien van zonnepanelen, die het grootste deel van hun elektriciteit leverden. Alles bij elkaar genomen was Gabriel zo klimaatneutraal als een mens maar kon zijn.

‘Ik had het over jouw optreden op het gala van vanavond,’ zei Chiara.

‘Ik weet gewoon dat ik er spijt van ga krijgen.’

‘Misschien vind je het nog leuk ook.’

‘Onmogelijk.’

‘Probeer het, lieverd. Geef het publiek eens een kijkje achter de schermen.’

‘Waarvan?’

‘Van de echte Gabriel Allon.’

‘Kun jij je dat voorstellen?’

‘Het zou in elk geval een avond worden om nooit te vergeten.’

De echte Gabriel Allon gold inmiddels als de beste restaurator ter wereld van Italiaanse renaissanceschilderijen, een onderscheiding die hem ten deel was gevallen na zijn recente restauratie van een onlangs ontdekt portret van Leonardo da Vinci. Maar het grootste deel van zijn carrière had hij geleefd en gewerkt onder een schuilnaam die voor hem was gecreëerd door een inlichtingendienst met een hoofdkwartier in Tel Aviv. Julian Isherwood had meegewerkt aan dat decennialange bedrog, en Sarah Bancroft was een van zijn effectiefste wapens geweest. Sarah kende al zijn duistere geheimen – en andersom kende Gabriel ook die van haar.

Hij wierp een zijdelingse blik op Chiara, die haar uiterlijk bekeek in het spiegeltje van de zonneklep. Haar haren waren donker en wild, met glanzende schakeringen van roodbruin en kastanjebruin. Haar ogen hadden de kleur van karamel en waren met goud gespikkeld. De strapless avondjurk die ze droeg liet weinig aan de verbeelding over.

‘Misschien moet je je ogen weer op de weg richten,’ zei ze. ‘Anders krijg je nog een ongeluk.’

‘Denk maar niet dat die gedachte niet bij me is opgekomen.’

Chiara droeg de denkbeeldige krantenkop voor. ‘Beroemde kunstrestaurator gewond op de A30.’

‘Lichtgewond, godzijdank. Maar helaas moest hij zijn optreden op een benefietgala in Wickham House afzeggen.’

‘Raakte de vrouw van de restaurator ook gewond?’

‘Geen schrammetje.’

‘Zodat zij de restaurator weer kan verplegen tot hij gezond is?’

‘Ik ben bang van wel.’

‘Fysiotherapie?’

‘Een paar uur per dag.’

Chiara klapte de zonneklep omhoog. ‘Arme jij.’

‘Zijn dit de dingen waar ik het vanavond over moet hebben?’

‘Over jouw tomeloze seksuele behoeften? Waarschijnlijk niet.’

‘En die keer dat ik die terroristische bommenlegger doodde bij de hekken van Downing Street? Of die keer dat Sarah in Zürich die huurmoordenaar van de Russische geheime dienst neerschoot? Volgens mij vindt het publiek dat wel interessant.’

‘Je zou ze eventueel kunnen vertellen over Zizi al-Bakari.’

‘En over Ivan Kharkov?’

‘Ivan zou ik erbuiten laten,’ zei Chiara. ‘Ivan was nogal een domper.’

En dan was er nog die avond in Tunis, waarop hij voor de ogen van zijn vrouw en kinderen de tweede man van de PLO had gedood. Of de avond waarop er in Wenen een bom onder zijn auto ontplofte – de avond die anders was dan alle andere. Maar dat lag nu allemaal achter hem. Hij was niet langer de engel der wrake van Israël, maar directeur van de afdeling Schilderijen van het restauratiebedrijf Tiepolo, het voornaamste bedrijf in zijn soort in Venetië. Chiara was algemeen directeur van de firma. Wat erop neerkwam dat Gabriel in alle opzichten voor zijn vrouw werkte.

Hij reed zuidwaarts in de richting van de zee over een reeks smalle B-wegen, door Bridge End en Bantham Cross en South Milton, en kwam precies om zeven uur ’s avonds tot stilstand voor een imposante stenen toegangspoort. Langs de oprijlaan van grind stond een rij luxueuze auto’s, met aan het eind het statige Wickham House, ooit in 1681 gebouwd door een lid van het Lagerhuis. Tegenwoordig was het eigendom van Edward Knight, een miljardair die zijn fortuin had verdiend in vastgoed en schilderijen van oude meesters verzamelde.

Een medewerker in een koningsblauw windjack wees Gabriel een vrije plek op het groene gazon. Hij trok zijn colbert aan en begeleidde Chiara naar de ingang van het landhuis. Haar pumps met naaldhakken voegden een lastige tien centimeter toe aan haar toch al imposante lengte. Ze keek op hem neer.

‘Nou?’ vroeg ze.

‘Iets zegt me dat jij vanavond het middelpunt van de belangstelling wordt.’

‘Geen schijn van kans, lieverd. Wacht maar tot je de vrouw van onze gastheer ziet.’

‘En hoe moet ik haar aanspreken? Lady Knight?’

‘Winter,’ antwoordde Chiara. ‘Ze heet Alice Winter.’